

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobkyně

nezletilá N. T. Q.

zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
se sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 3. 2017, č. j. MV-18822-4/SO-2017,

takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

**I.
Základ sporu**

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 22. 11. 2016, č.j. OAM-17940-18/TP-2015, kterým byla dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců za účelem sloučení rodiny, neboť nedoložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobkyně v podané žalobě nesouhlasila s tím, že správní orgány při výpočtu životního minima žalobkyně dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců mezi společně posuzované osoby zahrnuly kromě matky žalobkyně a její zletilé sestry N. T. L. A. také její nezletilou sestru N. T. A. Nezletilá sestra žalobkyně však žije ve Vietnamu a o pobyt v ČR teprve žádá. Žalobkyně byla přesvědčena, že správní orgány mají posuzovat pouze příjmy a náklady na bydlení z hlediska jejich dostatečnosti jen u spolu žijících členů rodiny po sloučení, které na území ČR ke dni vydání rozhodnutí o žádosti skutečně pobývají. Připustila, že společně s nezletilou sestrou podaly žádost o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny a o jejich žádostech bylo rozhodnuto ve stejný den. Žalobkyně však byla přesvědčena, že sama okolnost podání žádosti jiného účastníka, byť její sestry, nemůže mít vliv na počet společně se žalobkyní posuzovaných osob.
3. Vytkla správním orgánům, že bez opory v zákoně či v judikatuře vycházely v dané věci i ze skutečností, které vyplývaly ze správního řízení o žádosti její nezletilé sestry o povolení k trvalému pobytu.
4. Žalobkyně měla za to, že pracovní smlouvou její zletilé sestry prokázala další příjmovou položku ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jelikož z ní vyplývá, že její zletilá sestra ke dni 1. 12. 2016 nastoupila do zaměstnání, a je jí tak vyplácena ve smlouvě uvedená mzda za každý odpracovaný kalendářní měsíc. Jelikož žalovaná ze smlouvy uvedená skutková zjištění nečinila, namítala její nesprávné posouzení.
5. Dále žalobkyně nesouhlasila s postupem žalované, která ji v případě pochybností o výši pobírané mzdy zletilou sestrou, nevyzvala k doplnění dokladů za účelem zjištění skutkového stavu věci.
6. Žalobkyně navrhla soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 6. 6. 2017 odmítla veškeré žalobní námitky a odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
8. Žalovaná navrhla soudu, aby žalobu zamítl.
9. V souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“) soud rozhodl ve věci bez nařízení ústního jednání, neboť právní zástupce žalobce s rozhodnutím bez nařízení ústního jednání výslovně souhlasil v podání ze dne 13. 6. 2017 a žalovaný se ve stanovené lhůtě k rozhodování soudu bez nařízení jednání nevyjádřil.

III.

Obsah správního spisu

10. Žalobkyně podala dne 21. 9. 2015 žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny.
11. Správní orgán I. stupně vydal dne 22. 11. 2016 rozhodnutí, kterým dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítl žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu za účelem

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

sloučení rodiny, neboť nebyl doložen doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ČR dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně nejprve uvedl, že za společně posuzované osoby považuje matku žalobkyně a její sestry - zletilou N. T. L. A. a nezletilou N. T. A.; tudíž za určující pro úhrnný měsíční příjem žalobkyně stanovil životní minimum ve výši 27 260 Kč. Tato částka sestávala jednak z částky 10 560 Kč dle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu ve znění rozhodném, která byla vypočtena součtem následujících položek: pro první v pořadí posuzovanou osobu ve výši 3 140 Kč + pro osobu od 15 let, která není nezaopatřeným dítětem ve výši 2 830 Kč + pro osobu nezaopatřeného dítěte od 15 do 26 let ve výši 2 450 Kč + pro osobu nezaopatřeného dítěte od 6 do 15 let ve výši 2 140 Kč. A dále byla k této částce životního minima připočtena výše 16 700 Kč, tj. měsíční náklady na bydlení dle měsíční platby za užívání bytu určené podnájemní smlouvou ze dne 2. 8. 2016. Z dokladů doložených matkou žalobkyně (Platební výměr na daň z příjmů za zdaňovací období roku 2015, Potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků vůči Finanční správě ČR, Vyúčtování záloh na pojistné a důchodové pojištění za rok 2015, Potvrzení VZP o neexistenci nedoplatku na zdravotním pojištění a Potvrzení úřadu práce o neexistenci splatných závazků na pojistném na sociálním zabezpečení) správní orgán I. stupně vypočetl její průměrný měsíční čistý příjem na 22 122 Kč, což je částka o 5 138 Kč nižší než výše uvedená suma zákonem určeného životního minima. Správní orgán I. stupně přitom nevzal v potaz doložené doklady o příjmu otce žalobkyně, jelikož jeho pobyt byl evidován na jiné adrese než má žalobkyně, tudíž jej nepovažoval za společně posuzovanou osobu.

12. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání ze dne 12. 12. 2016, doplněné podáním ze dne 31. 1. 2017, k němuž přiložila pracovní smlouvu své zletilé sestry. Pracovní smlouvou (bez uvedení data sepsání) dokládala existenci dalšího příjmu společně posuzované osoby z výkonu výdělečné činnosti, neboť její zletilá sestra po vydání prvostupňového rozhodnutí nastoupila dne 1. 12. 2016 do zaměstnání. O odvolání žalobkyně, jehož obsah je obdobný podané žalobě, rozhodla žalovaná dne 27. 3. 2017 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Z odůvodnění rozhodnutí žalované je zřejmé, že se zcela ztotožnila se skutkovými a právními závěry správního orgánu I. stupně. K nově doložené pracovní smlouvě zletilé sestry žalobkyně uvedla, že se nejedná o doklad prokazující příjem cizince dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Vysvětlila, že pracovní smlouva je toliko právním titulem, na jehož základě teprve nárok na příjem vznikne. Při prokazování příjmu osob ze závislé činnosti je zapotřebí doložit doklad o příjmu vystavený zaměstnavatelem, což se v dané věci nestalo. Dále žalovaná uvedla, že jí je z úřední činnosti známo, že nezletilá sestra žalobkyně požádala o povolení k trvalému pobytu v ČR současně se žalobkyní a z téhož důvodu. Rovněž tak z podnájemní smlouvy ze dne 2. 8. 2016 je patrné, že matka žalobkyně má v úmyslu užívat podnájatý byt se všemi třemi dcerami. Žalovaná tak dovodila, že matka žalobkyně se chce sloučit s oběma nezletilými dcerami dosud pobývajících v zemi původu. Odmítla proto námitku žalobkyně, že nezletilou sestru žalobkyně nelze zahrnout mezi osoby společně posuzované. Zdůraznila jednoznačný zájem matky na soužití s dcerami, čímž nelze u každé z nich účelově zpochybňovat jejich žádosti o povolení k pobytu s tím, že dosud žádná z nich fakticky na území ČR nepobývá. Konstatovala proto, že s ohledem na § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) žádost nezletilé sestry žalobkyně je skutečností, ke které je třeba v řízení přihlídnout. Poukázala zároveň na to, že o obou žádostech nezletilých sester bylo rozhodnuto správním orgánem ve stejný den.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

IV. Posouzení žaloby

13. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
14. Žaloba není důvodná.
15. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
16. Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců dobu pobytu: *„povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.“*
17. Podle § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců: *„cizinec je povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území (§ 71 odst. 1); to neplatí, jde-li o cizince, který žádá o povolení k trvalému pobytu podle § 67 nebo jde-li o cizince podle § 87, který žádá o povolení k trvalému pobytu po dosažení věku 18 let z důvodu podle § 66 odst. 1 písm. a); na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu cizince a společně s ním posuzovaných osob; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu s ním společně posuzované osoby, je povinen na požádání předložit též její prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.“*
18. Podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66 může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.“*
19. Žalobkyně předně namítala, že správní orgány nesprávně v dané věci do výpočtu příjmů žalobkyně a společně s ní posuzovaných osob ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zahrnuly kromě matky a zletilé sestry i její nezletilou sestru, která v době

rozhodování žila v zemi původu. Mezi účastníky přitom nebylo sporu o tom, že jak žalobkyně, tak její nezletilá sestra v době rozhodování žijí ve Vietnamu, a že každá z nich podala žádost o povolení k trvalému pobytu v ČR za účelem sloučení rodiny.

20. Soud upozorňuje, že k pojmu „společné soužití“ se již vyjádřil Nejvyšší správní soud v bodě [13] rozhodnutí ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 306/2017 – 24, tak, že: *„účelem právní úpravy obsažené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je, aby děti cizinců, kteří již mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky, měly možnost získat stejný pobytový status, jako mají jejich rodiče, i když v minulosti nepobývaly a ani v současnosti nepobývají na území ČR. Budoucí společné soužití žadatele s rodičem (rodiči) má být pouze důvodem podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Společné soužití však nemusí nutně probíhat již v době podání žádosti. V této souvislosti lze odkázat na § 69 odst. 1 a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle něhož se žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců podává zásadně na zastupitelském úřadu a pouze pro případ, že žadatel pobývá na území ČR v rámci přechodného pobytu, ji lze též podat Ministerstvu vnitra. I z těchto ustanovení je patrné, že právní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že žadatel v době podání žádosti nemusí, a zpravidla ani nebude, pobývat na území ČR. Žádost o povolení k trvalému pobytu proto nelze zamítnout pouze z toho důvodu, že společné soužití žadatele a jeho rodiče (rodičů) v době rozhodování správního orgánu dosud neprobíhá. Pozornost správních orgánů se při posuzování třetí podmínky musí soustředit na ověření toho, zda důvod podání žádosti, tj. soužití s rodičem (rodiči) na území ČR po udělení povolení k trvalému pobytu, se shoduje se skutečným záměrem žadatele. Žadatel je povinen tvrdit, že důvodem žádosti o trvalý pobyt je budoucí společné soužití s jeho rodičem. Pokud tvrdí tento důvod a v řízení není prokázáno, že jím není, resp. je prokázáno, že je důvodem něco jiného, žádosti by mělo být podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyhověno.“*
21. Výše uvedené závěry lze vztáhnout i na daný případ, neboť jak žalobkyně, tak její nezletilá sestra v průběhu správního řízení nežily společně s jejich matkou v ČR a obě podaly žádost dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců za účelem započetí společného soužití s jejich matkou v ČR. Lze tak jednoznačně dovodit jejich společný záměr, a to uskutečnit v budoucnu společné soužití s jejich matkou v ČR. Snaha obou nezletilých sester žít společně s matkou v ČR nebyla ve správním a ani v soudním řízení zpochybněna. Soud zdůrazňuje, že tato jejich snaha je zcela v souladu se smyslem a účelem institutu společného soužití nezaopatřených dětí cizinců s trvalým pobytem v ČR, jímž je právě zabezpečit péči o tyto děti nepobývajících na území ČR. Skutečnost, že nezletilá sestra žalobkyně podala ve stejný den totožnou žádost jako žalobkyně, byla správními orgány z úřední činnosti známa v době, kdy ve věci rozhodovaly. Správní orgány proto postupovaly správně, když k této skutečnosti dle § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) přihlédly a v rámci rozhodování ji zohlednily tím, že nezletilou sestru žalobkyně započítaly mezi společně žijící osoby. Navíc úmysl vedení společného soužití matky s nezletilými dcerami v ČR rovněž vyplývá z podnájemní smlouvy ze dne 2. 8. 2016. Správní orgány tedy postupovaly v souladu se zákonem, když do výpočtu příjmů žalobkyně a společně s ní posuzovaných osob dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zahrnuly i její nezletilou sestru, jelikož záměrem žalobkyně bylo žít v ČR i se svou nezletilou sestrou.
22. Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku týkající se nezapočítání výše mzdy z pracovní smlouvy zletilé sestry žalobkyně žalovanou mezi pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

cizinců. Žalovaná správně uvedla, že pracovní smlouva není dokladem prokazujícím pravidelný čistý měsíční výdělek zletilé sestry žalobkyně, nýbrž toliko právním titulem zakládajícím takovýto nárok. Z pracovní smlouvy lze totiž zjistit pouze částku dohodnuté výše mzdy nikoli částku skutečně vyplacené mzdy, která se může lišit. Výše skutečně vyplacené mzdy zaměstnanci totiž může být ovlivněna řadou faktorů, např. nemocí, srážkami ze mzdy, dovolenou, odměnou atp. Rovněž tak je nutno při posuzování měsíčního příjmu cizince zohlednit i jeho pravidelnost. Prokázáním pravidelnosti tohoto příjmu se totiž předchází stavu, kdy by se cizinec po dobu pobytu v ČR stal závislý na sociálních dávkách, což by ve svých důsledcích znamenalo nežádoucí navýšení zatížení vnitrostátního sociálního systému. V dané věci se však s ohledem na velmi krátkou dobu výkonu zaměstnaneckého poměru zletilé sestry žalobkyně nedá usuzovat ani na jeho pravidelnost. Soud se tedy ztotožňuje se závěrem žalovaného, že z pracovní smlouvy nelze ověřit výši skutečných příjmů dosahovaných v jednotlivých měsících zletilou sestrou žalobkyně, natož jejich pravidelnost.

23. Soud nesouhlasí s výtkou žalobkyně, že po předložení pracovní smlouvy v odvolacím řízení měla být znovu poučena o tom, že danou listinou nelze prokázat její tvrzení o existenci pravidelného čistého měsíčního příjmu zletilé sestry. Předně soud zdůrazňuje, že toto řízení bylo zahájeno na základě žádosti žalobkyně, tudíž břemeno tvrzení i důkazní tížilo žalobkyni. Žalobkyně přitom byla správním orgánem I. stupně řádně vyzvána podáním ze dne 21. 5. 2016 k předložení potřebných dokladů o úhrnném měsíčním příjmu a byla zde i poučena, kdo může být považován za společně posuzovanou osobu, jaké příjmy jsou do úhrnného měsíčního příjmu započítávány, a jakým konkrétním způsobem je lze doložit. Správní orgány proto nebyly povinny znovu a zcela shodně poučovat žalobkyni, jakým způsobem má prokázat existenci pravidelného čistého měsíčního příjmu své zletilé sestry. Soud zdůrazňuje, že s ohledem na krátkou dobu výkonu zaměstnání zletilé sestry žalobkyně ani nebylo možno prokázat pravidelnost jejích příjmů, tudíž poučovací povinnost žalované by byla zcela nadbytečná a v rozporu se zásadou hospodárnosti a efektivnosti správního řízení. Soud tedy ve věci shledal, že žalobkyně byla ve správním řízení dostatečně a jednoznačně poučena jakým způsobem má svá tvrzení prokázat. Poučovací povinnost správního orgánu vůči účastníků ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu „není možno vnímat jako ničím neomezenou a absolutní povinnost poučovat jej o všem, vždy a za všech okolností“ (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 12. 2008, č.j. 9 Azs 64/2008-67).

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2019

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.